

21:a sön. efter trefaldighet -2020 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: 119:1-9; 2. Sam 7:17- 29; Efes 6:10-20; Joh 4:43-54; III Matt. 9:27-31

Jesus hade just utfört ett av sina mest häpnadsväckande underverk. Det var en flicka, en synagogföreståndares dotter, som Han hade uppväckt från de döda (Matt. 9:18–25). Av parallellstället i Markusevangeliet vet vi att synagogföreståndaren hette Jairus och att Jesus uppväckte flickan med orden *Talitha koum!* (Mark. 5:41), som Markus återgett på originalspråket arameiska, det språk som Jesus talade. Det är onekligen något särskilt med att möta Jesu *ipsissima verba*, Hans verkliga, faktiska ord såsom de föll.

Efter denna sensationella händelse gick ryktet om detta ”ut i hela det området” (Matt. 9:26).

Jesus gör underverk och prövar tron

Den uppgift som möter oss i vår predikotexts inledning är inte förvånande, med tanke på vad Jesus just gjort med synagogföreståndarens dotter: ”När Jesus gick vidare därifrån, följde två blinda efter Honom och ropade: ’Förbarma dig över oss, Davids son!’” (v 27). Blindhet är förstas också i vår tid en svårt handikapp, men ännu mycket mer så under antiken, då man saknade alla de hjälpmedel vårt moderna välfärdssamhälle kan erbjuda blinda. I sin utsatthet hoppades dessa två blinda män att Jesus kunde och ville hjälpa dem. Och Jesus både kunde och ville! Först prövade Han emellertid de två männen genom att fråga: ”Tror ni att jag kan göra detta?” (v 28). Ibland dröjde Jesus något med botandet för att tron hos den som uppsökte Honom skulle genomgå en prövning. Det mest kända exemplet på detta är väl den kanaaneiska kvinnan, som bad om hjälp angående hennes demonbesatta dotter (Matt. 15:22–28). Syftet med sådana prövningar är förstas att tron ska stärkas. Liksom drejade lerskålar stärks och härdas när de utsätts för brännugnens prövande eld – om de inte spricker och går sönder! – kommer den som gått igenom trons prövningskamp ut som en luttrad, till sin tro stärkt människa.

I detta fall blev inte prövningen så svår. Men genom Jesu fråga ifall de trodde att Han kunde genomföra underverket, fick de bekänna sin tro muntligt, högt och offentligt. Sådant är alltid bra och hälsosamt. Många har vittnat om vilken befrielse det inneburit att på en ny skola eller arbetsplats, där ingen känt en sedan tidigare, tydligt deklarerat: ”Jag är kristen”. Det liksom rensar luften och gör det lättare att efter den avlagda bekännelsen stå för sin tro på Jesus Kristus.

”Ja, Herre”, blev deras svar (v 29). Då rörde Han vid deras ögon och sade: ”Så som ni tror ska det ske för er” (v 29). *Så som ni tror ska det ske för er* – de orden gäller så mycket mer än de blindas situation. De gäller även oss i vårt förhållande till Gud. Vi har det som vi tror på det andliga området. I *Lilla katekesen* instruerar Luther hur en bikt kan gå till. Efter bekänd synd frågar biktfadern: ”Tror du också, att min förlåtelse är Guds förlåtelse?” Den biktande svarar då prästen: ”Ja, käre herre.” Därpå säger prästen: ”*Ske dig, som du tror.* Och i kraft av vår Herres Jesu Kristi befallning förlåter jag dig dina synder i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, amen. Gå i frid. (SKB, s 372).

”Och deras ögon öppnades” läser vi. Jesus hade utfört underverket. Han bevisade sig på detta sätt vara ”världens ljus” som gör att de som tror på Honom inte ska behöva famla omkring vilsna och förlorade. Jesus sade vid ett annat tillfälle: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig ska inte vandra i mörkret utan ha livets ljus” (Joh. 8:12). Jesu botande av de blinda var en verklig händelse, Han botade vid detta tillfälle en fysisk blindhet, men det är samtidigt en bild av det mycket större under som sker varje gång Han botar den andliga blindheten hos människor. Så skedde t.ex. med Emmausvandringarna som fick möta den uppståndne Jesus. Det står att när Han låg till bords och bröt brödet med dem ”öppnades deras ögon och de kände igen Honom” (Luk. 24:31). Vi ska också lägga märke till att de öppnade ögonen hos lärjungarna hörde samman med öppnade bibelböcker. Lärjungarna sade efter det att Jesus försvunnit ur deras åsyn: ”Brann inte våra hjärtan i oss när Han talade med oss på vägen, när Han öppnade Skrifterna för oss” (Luk. 24:32). Jesus upptäcks alltid på det sättet att Bibelns budskap öppnas för oss. Det är i Bibeln och den med Bibeln överensstämmande predikan vi finner Honom, det är där Han möter oss.

Jesus gör underverk utifrån sin egen gudomliga, allsmåttiga person

Vi ska nu lägga märke till en liten detalj. När Jesus frågade männen ifall de ville bli botade sade Han: ”Tror ni att jag kan göra detta?” (v 28). Han frågade inte ifall de trodde att Gud kunde bota dem, eller ifall de trodde att de kunde bli helade genom den helige Andes kraft. Han frågade: ”Tror ni att *jag* kan göra detta?” Detta visar oss att Jesus gjorde underverket utifrån sin egen person. Han är den andra personen i treenigheten och är således allsmåttig. Visserligen lät Han för det mesta allmakten vila när Han vandrade här på jorden, men ibland, som när Han utförde underverk av olika slag, använde Han sig av denna sin gudomliga egenskap. Kristna karismatiker brukar säga att det var därför att Jesus var

uppfylld av den helige Ande som Han kunde utföra underverk. Men det är alltså en felaktig uppfattning. Det var inte genom den helige Andes kraft, utan utifrån sin *egen* gudomlig person, som Jesus botade sjuka och besatta, och t.o.m. uppväckte döda till liv.

Varför är detta viktigt att betona? Det första svaret på en sådan fråga bör vara att sanningen alltid har ett egenvärde, vare sig vi uppfattar någon "nytta" med den eller inte. Men här, som i många andra fall, får den rätta uppfattningen om Jesu underverk, i vems kraft de utfördes, stor betydelse. Karismatikerna går nämligen sedan vidare, efter att ha sagt att Jesus utförde underverket i den helige Andes kraft, och säger att eftersom vi kristna också har den helige Ande i oss (Ef. 5:18) så kan också vi, särskilt om vi är "andedöpta" karismatiker, utföra helbrägdagörelseunder. Men detta är en falsk lära. Läkedomsker sker alltid i den mån, på det sätt och i den stund Gud i sin allvishet anser vara bäst. Vi får bedja om sådant – inte som kraftutrustade andliga broilers utan som fattiga, ödmjuka syndare – och sedan lämna resultaten i Guds händer.

Messiashemligheten

Vi ska nu ta upp ett exegetiskt (bibelvetenskapligt) problem. Många bibelforskare har funderat över varför Jesus vid upprepade tillfällen sade åt dem som Han hade helbrägdagjort att de inte fick berätta om det. Så gjorde Jesus också med de två blinda männen. När deras ögon hade öppnats sade Han till dem: "Se till att ingen får veta det" (v 30). Borde inte Jesus vara glad över att ryktet spreds om Hans underbara gärningar, så att fler kom till tro på Honom?

Vi ska först lägga märke till att de två männen ropade: "Förbarma dig över oss, *Davids son!*" (v 27). Det var allmänt utbrett, att identifiera "Davids son" med den väntade Messias. Denna uppfattning var också riktig. Så inleder Matteus sitt evangelium på följande vis: "Detta är berättelsen om Jesus Kristus, *Davids son, Abrahams son*" (Matt. 1:1). Jesus Kristus är detsamma som Jesus Messias, enda skillnaden är att Kristus är det grekiska ordet för "den smorde" medan Messias är hebreiska för samma sak. "Den smorde" innebär för övrigt att vara välsignad med olja, vilket är den jordiska sinnebilden för den helige Ande. Matteus börjar alltså sitt evangelium med att säga, att hans berättelse handlar om Jesus Messias, som är Davids son.

De blinda männen trodde alltså att Jesus var Messias och denna tro förstärktes förstas när de blivit föremål för Hans botande. Men Jesus ville inte att de skulle sprida nyheten om vad Han hade gjort. Varför inte? Den troligaste förklaringen till Messiashemligheten, *das Messiasgeheimnis*, är att Jesus mycket väl kände till vilka föreställningar folket knutit till den väntade Messias, *och att dessa föreställningar var felaktiga*. Folket väntade sig att Messias skulle besegra romarna, rena landet från alla fiender, upprätta ett stort och mäktigt Israel som skulle ha frid och endräkt inom folket, materiellt överflöd o.s.v. Om nu ryktet skulle spridas att Jesus var Messias, skulle folket få en alldeles felaktig bild av vad Hans uppgift egentligen gick ut på. Jesus hade ju inte kommit för att rädda folket från politiskt och ekonomiskt trångmål, utan för att frälsa dem från synden, döden, djävulen och helvetet.

Att frälsningen är andlig och inte inomvärldslig är helt i linje med vad Jesus i förväg hade sagt sina lärjungar. Vi kan t.ex. tänka på Jesu avskedstal. Med sitt "Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet" (Joh. 14:27) tänkte Jesus på sina lärjungar och deras situation och inte på ett framtida fridsrike. Han sade också till dem: "Detta har jag sagt er för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen" (Joh. 16:33).

Detta gäller även oss. Hos Frälsaren finner vi frid med Gud. Till Honom får vi komma med alla våra synder och genast få dem utstrukna i Lammets blod. Jesu ord gäller: "Den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort" (Joh. 6:37).

Amen.